

Arrest

nr. 204 435 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Djiboutiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de meerderheidsclan Isse (> Yonis Musse). U bent geboren op 27 september 1991 in Djibouti, waar u uw hele leven woonde. U werkte als huisvrouw.

Op een dag vertelt uw vader u dat hij u uitgehuwelijkt heeft aan zijn werkgever, H.I.A.. Een week later, op 5 december 2015, zal de huwelijksceremonie plaatshebben. U besluit op 5 december, nog voor de ceremonie plaats heeft, uit het huis te vluchten. U gaat naar uw vriendin S.I..

Uw vader ondertekent het huwelijkscontract. Na twee weken brengt uw vriendin u opnieuw in contact met uw moeder, die besluit dat u beter bij uw opa kan blijven. Deze besluit samen met u naar Ali Sabieh te gaan, waar u een maand verblijft. Tijdens uw verblijf in Ali Sabieh worden een paspoort en reisvisum geregeld zodat u het land kan verlaten. U verlaat Djibouti op 6 februari 2016 en reist naar Adis Abeba. Op 15 maart 2016 reist u naar België, waar u op 18 april 2016 asiel aanvraagt.

U haalt eveneens een vrees aan m.b.t. uw besnijdenis, nl. uw eerste huwelijksnacht met H.I.A..

In het kader van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: twee psychologische attesten, een attest van CeMaVie, een attest m.b.t. uw besnijdenis en een huwelijksakte.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart dat u door uw vader gedwongen uitgehuwelijkt werd aan H.I.A. (gehoorverslag CGVS, p. 9). U kan het gedwongen huwelijk zoals u dit tracht af te schilderen echter niet aannemelijk maken.

U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet – reeds – gehuwd bent met H.I.A.. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw huwelijk heeft plaatsgevonden op 5 december 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd of uw huwelijksceremonie voltrokken werd, verklaart u dat de ceremonie wel plaatsgevonden heeft, maar dat u geen seksuele relatie gehad heeft met die man (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd hoe die ceremonie verliep, verklaart u dat uw vader alles geregeld heeft en alles ondertekend heeft, maar dat u zelf niet aanwezig was. Even later tijdens het gehoor verklaart u dat uw vader de huwelijksakte ondertekend heeft (gehoorverslag CGVS, p. 7). Tijdens uw eerste onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u echter ongehuwd te zijn (verklaring DVZ dd. 21/4/2016, punt 14). **U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u reeds gehuwd bent met H.I.A. of dat het huwelijk nog moest plaatsvinden. Dit tast uw verklaringen m.b.t. uw gedwongen huwelijk reeds fundamenteel aan.**

U verklaart voor het CGVS dat uw zus op 22-jarige leeftijd eveneens gedwongen uitgehuwelijkt werd aan H.M.A. (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd hoe lang geleden uw zus gehuwd is, verklaart u dat dit 3 jaar geleden was, dus in 2014. Voor de DVZ verklaarde u echter dat uw zus geboren is in 1990 (verklaring DVZ, p. 7), uw zus was volgens uw verklaringen voor de DVZ dus 22 jaar in het jaar 2012. Daarenboven verklaart u aanvankelijk voor het CGVS dat uw zus vlak voor uw vertrek uit Djibouti nog bij u en uw ouders in Angela woonde (gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl u later verklaart dat zij reeds lang, 3 jaar, bij haar echtgenoot in Gobod 5 woont (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor de DVZ verklaarde u eveneens dat uw zus nog in Angela woonde (verklaring DVZ, p. 7). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over het (gedwongen) huwelijk van uw zus en waar zij de laatste jaren woonde.

Daarenboven verklaarde u voor het CGVS dat u dacht dat, toen uw vader u vertelde dat u uitgehuwelijkt was, het om een grap ging (gehoorverslag CGVS, p. 8-9) en geloofde u dat het niet echt was. **Het is niet aannemelijk dat u dacht dat het huwelijk een grap was, te meer daar uw zus reeds eerder uitgehuwelijkt zou geweest zijn aan een man die haar sloeg (gehoorverslag CGVS, p. 14) en u dacht dat de man waarmee u moest huwen u ook slecht zou behandelen. Het is bovendien helemaal niet aannemelijk dat u twee weken bij uw vriendin (gehoorverslag CGVS, p. 16) en een maand in Ali Sabieh (gehoorverslag CGVS, p. 17) verblijft, terwijl u steeds gelooft dat het niet waar is, dat het een grap is (gehoorverslag CGVS, p. 8-9).** Immers, gevraagd wanneer uw moeder u de huwelijksakte getoond heeft, verklaart u dat het de dag was toen u vertrok uit het land. Ter bevestiging gevraagd of u tot dan geloofde dat het niet echt was, antwoordt u bevestigend.

Voor het CGVS verklaart u dat u een week voor uw huwelijk op 5 december verteld werd dat u zou moeten trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Even later tijdens het gehoor verklaart u nogmaals dat uw vader u een week voor uw huwelijk verwittigde (gehoorverslag CGVS, p. 13). Eerder tijdens het gehoor verklaarde u reeds dat uw vader u vertelde dat u uitgehuwelijkt was (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Voor de DVZ verklaarde u echter dat **u te weten kwam dat u uitgehuwelijkt was op de dag dat het huwelijkscontract getekend werd, op 5 december 2015** (vragenlijst CGVS, puntje 3.5, dd. 7/12/2016). U verklaart voor de DVZ verder dat **uw moeder** u dat verteld heeft. U legt tegenstrijdige verklaringen af over wie u vertelde dat u uitgehuwelijkt zou worden en wanneer u dit verteld werd.

Voor het CGVS verklaart u bovendien dat uw **moeder** u van uw vriendin naar uw oom (of opa, zoals u hem tijdens het gehoor soms ook noemt) bracht, die u van de hoofdstad naar het dorp Ali Sabieh bracht (gehoorverslag CGVS, p. 9). Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd of uw **opa** u van de hoofdstad naar Ali Sabieh bracht, antwoordt u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 17). Voor de DVZ verklaarde u echter dat uw moeder u naar haar oom in Ali Sabieh bracht (vragenlijst CGVS, punt 3.5). **U legt tegenstrijdige verklaringen af over wie u naar het dorp Ali Sabieh bracht.**

Het verwondert daarenboven dat uw moeder, tijdens uw verblijf in Ali Sabieh, bang is om u telefonisch te contacteren (gehoorverslag CGVS, p. 18), maar dat ze wel langs komt in het dorp.

U legt daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over hoe lang u in Ali Sabieh verbleef. Aanvankelijk verklaart u **twee weken** bij uw opa in Ali Sabieh verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later tijdens het gehoor verklaart u echter **een maand** in Ali Sabieh geweest te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Tijdens het gehoor gevraagd of u nog contact heeft met uw ouders, verklaart u nog contact te hebben met uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd wat uw moeder u zegt wanneer jullie met elkaar telefoneren, verklaart u dat ze u vertelt dat ze nog steeds naar u op zoek zijn. Gevraagd wie u dan zoekt, **verklaart u dat het de oudere man is met wie u moest huwen. Gevraagd of hij de enige is, antwoordt u bevestigend.** Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u **geen nieuws meer heeft van die man** (gehoorverslag CGVS, p. 23), en dat uw moeder u niets meer over hem vertelde. U legt inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over wat uw moeder u nog over H.I.A. verteld heeft sinds u het land verlaten heeft.

In kader van uw asielprocedure legt een huwelijksakte voor. U verklaart dat **uw moeder u een door uw vader ondertekend exemplaar van de huwelijksakte bezorgde** (gehoorverslag CGVS, p. 16). Opgemerkt dat de door u voorgelegde akte niet door uw vader ondertekend werd, verklaart u dat de **rechter het ondertekend heeft** (gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaart verder dat hij (uw vader) zijn akkoord gegeven heeft, maar dat hij het hier niet gaat ondertekenen. Gevraagd waarom hij het niet ondertekend heeft, verklaart u dat **hij pas ondertekent als hij (H.I.A.) geld betaald heeft**. Gevraagd of uw vader de akte ondertekent voor- of nadat het geld betaald wordt, verklaart u nadat hij het geld ontvangen heeft en dat ervoor niet mogelijk is. Gevraagd **wanneer het geld gegeven werd, weet u het echter niet**, omdat u er niet bij aanwezig was. Gevraagd hoeveel de **bruidsschat** bedroeg, verklaart u dat het veel geld is, en dat het op de (huwelijks)akte staat (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u weet hoeveel betaald werd, verklaart u dat het daar wel genoteerd staat, op het bewijsstuk dat u heeft. Eerder tijdens het gehoor verwijst u eveneens naar de huwelijksakte wanneer u het antwoord schuldig dient te blijven, nl. wanneer gevraagd **wanneer H.I.A. geboren werd** (gehoorverslag CGVS, p. 7) of **welke ooms getuige** waren van het huwelijk of **welke sheikh het huwelijk ingezegend heeft** (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u de huwelijksakte gelezen heeft, antwoordt u ontkennend, omdat het elke keer dat u het zag als een nachtmerrie was. Gevraagd of niemand u verteld heeft wat in de huwelijksakte staat m.b.t. o.m. de getuigen of de sheikh, verklaart u dat uw moeder de huwelijksakte gestolen heeft, maar dat niemand het u verteld heeft. U hebt dit document in uw bezit sinds de dag dat u uw land verlaten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 8) op 6 februari 2016 (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het feit dat u geen idee heeft van de namen van de getuigen van uw huwelijk, de sheikh die het huwelijk ingezegend heeft, het bedrag van de bruidsschat of wanneer H.I.A. geboren werd, hoewel u deze huwelijksakte gedurende heel de periode van uw asielaanvraag in uw bezit had, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas volledig. Ook de authenticiteit van het voorgelegde document wordt ernstig ondermijnd door deze onwetendheid.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat uw huwelijk plaats had in de omstandigheden zoals u die schetst.

In het kader van uw asielaanvraag haalt u eveneens een vrees aan voor de eerste huwelijksnacht, m.b.t. uw besnijdenis (gehoorverslag CGVS, p. 11). U verwijst naar defibulatie door uw echtgenoot en vergelijkt het zelfs met een verkrachting. U verwijst echter naar een **hypothetische vrees** aangezien u uw gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Er is geen reden om, in uw huidige situatie, aan te nemen dat u een vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, heeft m.b.t. uw besnijdenis.

Met betrekking tot uw besnijdenis, legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u **type 1** besneden bent, een vorm van besnijdenis waarbij defibulatie trouwens niet aan de orde is, aangezien er geen infibulatie plaatsvond. Dit wordt eveneens bevestigd door de doorverwijzingsfiche van CeMAVie die u voorlegt. Voor wat betreft de gevolgen die u zou ondervinden van de besnijdenis die u in het verleden hebt ondergaan (gehoorverslag CGVS, p. 26), kan worden opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

U verklaart voor het CGVS dat u tot de **6e klas naar school** geweest bent (gehoorverslag CGVS, p. 10). Voor de DVZ verklaarde u echter ofwel **analfabeet** te zijn, of tot de **2e klas** van het lager onderwijs naar school geweest te zijn (verklaring DVZ, punt 11).

U legt eveneens inconsistente verklaringen af over uw reisweg. U verklaart voor het CGVS dat u **2,5 maand in Adis Abeba** verbleef voor u naar België kwam (gehoorverslag CGVS, p. 3). Voor de DVZ verklaarde u echter in een **onbekende stad** in Ethiopië verbleven te hebben (verklaring DVZ, p. 11). Voor het CGVS verklaart u daarenboven met **Air Ethiopia** gereisd te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 21), terwijl u voor de DVZ verklaarde met een **onbekende maatschappij gevlogen** te hebben (verklaring DVZ, p. 11).

U legt twee psychologisch attesten (dd. 10/11/2016 en dd. 17/10/2017) voor. Uit deze attesten – nagenoeg dezelfde met uitzondering van de datum - blijkt dat u lijdt aan een psychologisch problemen t.g.v. de gebeurtenissen in uw thuisland, nl. een gedwongen huwelijk met een oudere man. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de psycholoog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Er wordt opgemerkt dat uit het gehoor blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, het gehoor kon immers op een normale wijze plaatsvinden. **De attesten vermelden dat u psychologische problemen heeft, maar bieden geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn.**

De door u voorgelegde huwelijksakte en attesten m.b.t. uw besnijdenis werden hierboven reeds besproken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 december 2017 een schending aan van *“artikel 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.11.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 14 van het Verdrag van 10.12.1984 tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing”*.

Verzoekster benadrukt dat ze tijdens haar jeugd het slachtoffer was van een besnijdenis type 1 op 9-jarige leeftijd. Ze stelt dat het *“om een vervolging vanwege haar familiale omgeving”* gaat. Hieruit blijkt dat haar familie gehecht is aan nefaste traditionele praktijken waardoor er niet verondersteld kan worden dat verzoekster gevrijwaard zou zijn tegen de tenuitvoerlegging van andere nefaste traditionele praktijken. Aangezien het om een reeds ondergane vervolging gaat, is het CGVS volgens artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 gehouden om iets in te brengen tegen een zekerheid.

Verzoekster betoogt dat ze een duidelijk verband gemaakt heeft tussen een eerdere vervolging in de vorm van besnijdenis en haar vrees voor vervolging door uithuwelijking. Genitale verminking, gedwongen huwelijk, geweld tegen vrouwen vinden plaats in een continuüm van vervolgingen. Verzoekster meent dat uithuwelijking de volgende stap is in het ontzeggen van vrouwenrechten.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er een objectief verband is tussen de genitale verminking en de organisatie van het huwelijk van vrouwen. Verzoekster verwijst naar stuk 3, neergelegd bij het verzoekschrift, waarin twee wetenschappers de noodzakelijkheid uitdrukken om *“de controle van de mannen over de toekomst van vrouwen in vraag te stellen om de praktijk van de genitale verminking efficiënt te bestrijden”*.

Verzoekster haalt aan dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor bij het CGVS stelde: *“Ik heb ook al gesproken met vrouwen die moesten trouwen, maar toch een goede man hadden.”*. Verzoekster besluit dat de dossierbehandelaar de ernst van het probleem niet beseft.

Verzoekster betoogt dat uit de objectieve situatie van haar land van herkomst blijkt dat vrouwen weinig rechten hebben bij hun huwelijk en van geen middelen kunnen genieten om zich daartegen te verzetten. Volgens de wetgeving, mag een vrouw niet wettig alleen beslissen over haar instemming. De vrouw heeft de instemming van haar voogd nodig om te kunnen huwen (stuk 4).

Verzoekster verwijst tevens naar stuk 5, waaruit blijkt dat het VN-Comité voor het afschaffen van discriminaties tegen vrouwen stelt dat het Djiboutiaanse familierecht nog steeds discrimineert. Het is dus redelijk dat verzoekster vreest om uitgehuwelijkt te worden. De bestreden beslissing toont volgens verzoekster niet aan dat de praktijk beperkt zou zijn in Djibouti of dat vrouwen van institutionele middelen genieten om zich tegen gedwongen huwelijk te verzetten.

Verzoekster haalt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan. Zij stelt vast dat verweerder niet in staat is *“om aan te tonen dat de vader van verzoeker niet meer de vervolger van verzoekster zal zijn”*. Verzoekster meent tevens dat de bestreden beslissing niet verwijst naar objectieve informatie *“om aan te nemen dat vrouwen in Djibouti niet systematisch het slachtoffer zijn van gedwongen huwelijk of dat zij deze praktijk kunnen vermijden. Dit is nochtans een verplichting onder artikel 27 KB tot regeling van de werking van het CGVS”*.

Verzoekster benadrukt dat zij een psychologisch attest heeft neergelegd. Zij meent dat de vaststelling van psycholoog Potier (*“A l'évocation de ses difficultés, j'observe que la patiente souffre de confusions, variations émotionnelles assez importantes, oscillant entre la colère, la peur, la tristesse et le désarroi. (...)”*) de motieven van de bestreden beslissing relateert, nu deze zich hoofdzakelijk op tegenstrijdigheden binnen het relaas van verzoekster baseert.

Verzoekster heeft expliciet vermeld dat zij tot op heden nog onder haar verminking lijdt. Verzoekster heeft ook uitgelegd dat zij niet in staat was om hiervoor een behandeling te kunnen krijgen in Djibouti.

Waar de bestreden beslissing concludeert dat de gevolgen van de verminking op zich geen vervolging zijn, stelt verzoekster dat het hier gaat over een algemene redenering die geen rekening houdt met de concrete gevolgen van de verminking op de gezondheid van verzoekster.

Verzoekster geeft aan dat de toegang tot medische zorgen zeer beperkt blijft in Djibouti. Verzoekster verwijst naar stuk 6 en legt uit dat de VN vaststelt dat in tegenstrijdigheid met wat het CGVS beweert tijdens het gehoor, lokale gezondheidsinstellingen gebrekkig zijn en jongeren weinig toegang hebben tot medische zorgen.

Verzoekster geeft verder aan dat de onmogelijkheid om aangepast herstel te krijgen een grond voor de toekenning van de subsidiaire bescherming b) vormt. Verzoekster verwijst naar artikel 14.1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing en stelt dat het de Staten verplicht om een herstel te bieden aan slachtoffers van foltering. Verzoekster geeft aan dat dergelijk herstel niet beschikbaar is in Djibouti, zoals werd vastgesteld door het VN-Comité tegen foltering (stuk 7).

Verzoekster voert aan dat het CGVS geen informatie naar voren brengt onder artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van het CGVS dat een aangepast herstel beschikbaar is in Djibouti.

Terwijl het CGVS van mening is dat de vervolging niet meer actueel zou zijn, wordt in het verzoekschrift betoogd dat het voortduren van de gevolgen op de psychologische en fysieke toestand van verzoekster een grond vormt voor het toekennen van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, b van de Vreemdelingenwet.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekster als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

“3. S. Carillon & V. Petit, *La pratique des mutilation génitales féminines à Djibouti : une affaire de femmess* » entre les mains des hommes, 2009

4. *Djiboutiaanse Familie Wetboek*, uittreksel

5. CEDAW/C/DJI/CO/1-3, *Concluding observations, Djibouti*; 2 augustus 2011, uittreksel

6. DP/FPA/CPD/DJI/4, *Final country programme for Djibouti*, 6 augustus 2012, uittreksel

7. CAT/C/DJI/CO/1, *Observations finales, Djibouti*, 22 december 2011, uittreksel”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Djibouti te zijn ontvlucht omdat zij gedwongen uitgehuwelijkt werd aan H.I.A..

2.4.2. Verzoekster maakt haar gedwongen huwelijk echter niet aannemelijk, nu (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gegeven of zij al dan niet reeds gehuwd is met H.I.A., dan wel of het huwelijk nog moet plaatsvinden (Formulaire type de détermination de l'état membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale, punt 12; verklaring DVZ van 21 april 2016, punt 14; gehoorverslag van het CGVS van 13 oktober 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 4, p. 6); (ii) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over wanneer het gedwongen huwelijk van haar zus plaatsvond, en waar haar zus de laatste jaren woonde – bij haar ouders in Angela, dan wel bij haar voorgehouden echtgenoot in Gobod 5 (verklaring DVZ, punt 17; CGVS-verslag, p. 6); (iii) niet kan worden ingezien dat verzoekster dacht dat haar uithuwelijking een grap was (CGVS-verslag, p. 8-9), gezien haar zus beweerdelijk reeds uitgehuwelijkt was aan een man die haar sloeg (CGVS-verslag, p. 14); (iv) verzoekster niet eenduidig kan stellen wanneer zij te weten kwam dat ze uitgehuwelijkt werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS-verslag, p. 12-13); (v) niet valt te rijmen dat verzoeksters moeder bang is om verzoekster telefonisch te contacteren tijdens verzoeksters verblijf in Ali Sabieh, maar dat ze wel langs komt in het dorp (CGVS-verslag, p. 18); (vi) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van haar verblijf – twee weken, dan wel een maand – in Ali Sabieh (CGVS-verslag, p. 10, p. 17).

2.4.3. De door verzoekster neergelegde huwelijksakte kan bovenstaande vaststelling dat verzoeksters gedwongen huwelijk geheel ongeloofwaardig is, niet doen ombuigen. Verzoekster verklaarde dat haar moeder haar een door haar vader ondertekend exemplaar van de huwelijksakte bezorgde (CGVS-verslag, p. 16), terwijl uit de huwelijksakte blijkt dat deze niet door verzoeksters vader ondertekend werd. Hiermee geconfronteerd, wijzigde verzoekster haar verklaring en stelde ze dat deze door de rechter ondertekend werd (CGVS-verslag, p. 25). Verzoekster voegde er nog aan toe dat haar vader de huwelijksakte pas zou ondertekenen als H.I.A. geld betaald heeft (CGVS-verslag, p. 25). Verzoekster weet echter niet wanneer de bruidsschat betaald werd, noch hoeveel deze bedroeg (CGVS-verslag, p. 16, p. 25), hoewel deze informatie wel op de huwelijksakte te lezen staat (60.000 FRD, zie huwelijksakte). Verzoekster kan evenmin aangeven wanneer H.I.A. geboren is (CGVS-verslag, p. 7) of welke ooms getuige waren van het huwelijk of welke sheikh het huwelijk ingezegend heeft (CGVS-verslag, p. 8), wat evenzeer op de huwelijksakte vermeld staat. Dat verzoekster, die sinds de dag van haar vertrek uit haar land van herkomst in het bezit is van deze huwelijksakte (CGVS-verslag, p. 8), dermate onwetend is over de inhoud van de huwelijksakte, ondergraaft enerzijds de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en anderzijds de authenticiteit van het document. Terechtzitting kan verzoekster evenmin duidelijkheid scheppen. Ze stelt dat ze in Djibouti wel gehuwd is maar in België niet want dat ze het zo niet voelt. Dergelijke toelichtingen zijn bezwaarlijk ernstig. Immers indien verzoekster naar Europa komt om een huwelijk te verhinderen dan kan verwacht worden dat ze hierover coherente en duidelijke verklaringen aflegt. Uit verzoeksters verklaringen kan dan slechts afgeleid worden dat ze niet gehuwd was, noch dat ze uitgehuwelijkt zou worden.

2.4.4. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat er een objectief verband bestaat tussen genitale verminking en gedwongen uithuwelijking en verwijst hierbij naar het wetenschappelijk artikel *“La pratique des mutilations génitales féminines à Djibouti: une ‘affaire des femmes’ entre les mains des hommes”*. Het artikel maakt echter nergens melding van enig verband tussen besnijdenis en gedwongen huwelijk. Er wordt louter onderzocht wat de invloed is van de *“onzichtbare”* man op besnijdenis, hetgeen een *“vrouwenzaak”* uitmaakt. Hoe dan ook maakt verzoekster haar persoonlijke vrees voor vervolging – een gedwongen uithuwelijking – niet aannemelijk zodat ook geen verband hieruit kan betoogt worden.

2.4.5. Verzoekster voert verder aan dat uit de objectieve situatie van haar land van herkomst blijkt dat vrouwen weinig rechten hebben bij hun huwelijk en van geen middelen kunnen genieten om zich daartegen te verzetten (stuk 4, uittreksel Djiboutiaanse familiewet). Verzoekster verwijst tevens naar stuk 5, waaruit blijkt dat het VN-Comité voor het afschaffen van discriminaties tegen vrouwen stelt dat het Djiboutiaanse familierecht nog steeds discrimineert. Vooreerst merkt de Raad op dat het bestaan van discriminerende regelgeving ten aanzien van vrouwen niet impliceert dat vrouwen in Djibouti gedwongen uitgehuwelijkt worden. De Raad herneemt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gedwongen uitgehuwelijkt werd/zou worden. Daarenboven benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval.

2.4.6. Gezien geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters gedwongen huwelijk met H.I.A., kan verzoeksters voorgehouden vrees in verband met de eerste huwelijksnacht – verzoekster vreest gedefibuleerd te worden door haar hypothetische toekomstige echtgenoot – evenmin worden aangenomen. Verzoekster toont niet aan dat dit meer is dan een bewering.

2.4.7. Uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt blijkt dat zij type 1 besneden is, wat niet betwist wordt. Overigens merkt de Raad op dat er geen infublatie plaatsvindt bij een besnijdenis type 1, zodat een defibulatie onmogelijk is. Dit wordt bevestigd door de doorverwijzingsfiche van CeMAVie, voorgelegd door verzoekster.

2.4.8. Voor wat betreft de gevolgen die verzoekster zou ondervinden van de besnijdenis type 1 die zij in het verleden heeft ondergaan (CGVS-verslag, p. 26), oordeelde de commissaris-generaal in zijn beslissing met recht dat *“hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.”*.

2.4.9. Verder betoogt verzoekster nog dat de toegang tot medische zorgen zeer beperkt blijft in Djibouti. Verzoekster verwijst naar stuk 6 en legt uit dat de VN vaststelt dat lokale gezondheidsinstellingen gebrekkig zijn en jongeren weinig toegang hebben tot medische zorgen. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4.10. Daarnaast wordt verzoeksters algehele geloofwaardigheid nog ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen over haar opleidingsgraad (verklaring DVZ, punt 11; CGVS-verslag, p. 10) en haar reisweg (verklaring DVZ, punt 37; CGVS-verslag, p. 3, p. 21).

2.4.11. Verzoekster legt voorts twee psychologische attesten neer, van 10 november 2016 en 17 oktober 2017, waarin wordt vermeld dat verzoekster lijdt aan psychologische problemen ten gevolge van de problemen in haar thuisland. De Raad merkt op dat de inhoud van beide attesten volledig overeenstemt; het attest van 17 oktober 2017 is een kopie van het attest van 10 november 2016, enkel de datum werd aangepast. De Raad benadrukt dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Uit de psychologische attesten van 10 november 2016 en 17 oktober 2017 blijkt dat verwezen wordt naar verzoeksters verklaringen ter zake (*“(…) selon ses propos, raconte actuellement de grosses difficultés en lien avec sa situation (...) Selon les propos de la patiente je dois comprendre que ses difficultés datent depuis sa situation au Djibouti (...)”*). Zoals hoger aangehaald zijn verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoeksters verklaringen dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielrelaas zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de psycholoog enkel op de verklaringen steunt zoals deze werden medegedeeld door verzoekster, zonder enig onderzoek te voeren naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele vervolging.

De psychologisch attestten bevatten geen informatie omtrent de eventuele invloed van verzoeksters psychologische problemen op de door haar afgelegde verklaringen. Tevens wordt opgemerkt dat uit het gehoor blijkt dat verzoekster over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

2.4.12. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

2.4.13. Waar een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient verzoekster immers aan te tonen dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen (b), *quod in casu non*. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de onmogelijkheid om aangepast herstel te krijgen – verwijzend naar artikel 14.1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, alsook naar het VN-rapport “*Examen des rapports présentés par les États parties en application de l'article 19 de la Convention*” - een grond voor de toekenning van de subsidiaire bescherming b) vormt, kan zij aldus niet worden gevolgd. Verzoeksters besnijdenis is bovendien niet veroorzaakt door haar land van herkomst maar door haar moeder en/of andere (vrouwelijke) familieleden zoals ook duidelijk kan blijken uit stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift (*‘leur (“bedoeld ‘de mannen’) absence dan le domaine des MGF”*).

2.5.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK